

N. E. ΜΑΝΙΤΑΚΗΣ

Διευθυντής

ΠΑΡΟΡΘΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἐπί τῆς διακορυφῆς τῶν ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Γερακίου, ἀριθ. 30.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΙΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ		ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ
Ἐν Ἀθήναις	ἑτησίᾳ φρ. ν. 8	Ὁ Μυστηριώδης Θάλαμος, Paul Féval, (μετὰ εἰκόνας) — Τινὰ περὶ Βίσμαρκ. — Περὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ τμήματος ἐν τῇ παγκοσμίᾳ ἐκτίσει, ὑπὸ Α. Μανσόλα. — Ἐκβάλλοπος. — Ποικίλα. — Λύσις αἰνίγματος. — Αἴνιγμα. — Γνωστοποιήσεις.	Ἐν Ἀθήναις..... Λιπ. 40
" "	ἑξαμην. " 5		" τὰς ἐπαρχίας..... " 45
" τὰς ἐπαρχ.	ἑτησίᾳ " 10		" τῆ ἐξωτερικῆς..... " 25
" "	ἑξαμην. " 6		Φύλλα προηγούμενα λιπτ. 30
" τῶ ἐξωτερικῆς	ἑτησίᾳ φρ. 45		

— Τίθεμι εἰς τοὺς πόδας σας τὴν χεῖρα, τὸ ὄνομα καὶ τὴν παρουσίαν μου. — Σελ. 147, στήλ. 1.

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΘΑΛΑΜΟΣ

Paul Féval

Συνέχεια

— Σας δὲ πάλιν, ἐξηκολούθητε λέγων ὁ Ραυμόνδος, θά μοι ὀρκισθῆτε ὡς τίμιος ἄνθρωπος...

— Εἶναι ἔγγαμος αὐτὴ ἡ θεία; ἤρωτησεν ἐκ δευτέρου ὁ Λανζέλ Κουδράς.

— Ποῦ ἔχετε τὸν νοῦν σας καὶ δὲν με ἀκούετε; Ὁ λόγος εἶναι περὶ τῆς κυρίας Ζωκούρτ.

— Ἐγὼ ὁμιλῶ περὶ τῆς θείας.

— Ἡ θεία εἶναι ἄγαμος.

— Εἶναι καὶ νέη;

— Τεσσαρακοντοῦτις περίπου.

— Πλουσίη;

— Ἐχει ἐτήσιον εἰσόδημα δέκα χιλιάδας λίβρας καὶ πλέον.

— Καὶ κατοικεῖ εἰς τὸν πύργον τοῦ Γερρόνδη... δηλαδὴ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Δε Ζωκούρτ.

— Μοὶ ἀποτείνετε ἐρωτήσεις ὅπως διόλου ἐπουσιώδεις καὶ ἀκέραιες, εἶπεν ὁ Ραυμόνδος ἀρχίζων ν' ἀνυπομονῆ.

— Φίλτατε κύριε, εἶπεν ὁ ἱππότης καθίσας πλησίον τοῦ νέου ἀξιωματικοῦ, ἐπιθυμῶ νὰ σὰς ὀμιλήσω εἰλικρινῶς καὶ νὰ σὰς ἀνοίξω τὴν καρδίαν μου. Καὶ πρῶτον σὰς βεβαιῶ ὅτι ἀπατάσθε, καὶ ὅτι ἡ χθεσινὴ διήγησις ἦτο ἐντελῶς πλάσμα τῆς φαντασίας μου.

Ὁ Ῥαυμόνδος ἐπαύσατο νεύμα ἐμφανῶν δυσπιστίαν.

— Σας ὁμιλῶ σπουδαίως ἦτο ἀποσχεδίας μῦθος καὶ οὐδέποτε εἶδον τὴν κύριον Δε Βωνουᾶ' ἀλλ' ἀνεξήγητος καὶ ὀλεθρία σύμπτωσης ἔφραγεν ὥστε ὁ μῦθος νὰ ἐμπαύσθῃ ἀλήθειαν. Τώρα δ' ἐνέπεσα μεταξὺ δύο κακῶν, δηλαδὴ μεταξὺ ὑμῶν ὅστις ἀπειλεῖτε νὰ μὲ φρονέσκατε, καὶ εἶμαι πεπεισμένος ὅτι εἴθετε ἱκανὸς νὰ πραγματοποιήσατε τὴν ἀπειλήν. . . καὶ τοῦ κυρίου Δε Ζωκούρτ, τοῦ ὁποίου αἱ διαθέσεις δυστυχῶς δὲν εἶναι εὐνοϊκώτεραι ἀπὸ τὰς ὑμετέρας. . . Τί λοιπὸν νὰ πράξω; Δυσὸν θάπτερον, ἢ πρέπει νὰ ἀπέλθω διὰ παντός ἐκ Παρισίων, ἦ. . .

Ὁ Ραυμόνδος ἐδαίξε διὰ τῆς χειρὸς τὰ δύο ξίφη.

— Φίλτατέ μου κύριε, ὑπέλαβεν ὁ ἱππότης, δὲν πρέπει περὶ μονομαχίας. Ἐγὼ ἀπεναντίας ζητῶ μέσον πρὸς ἀπο-

φυγήν τῶν δύο τούτων ἐσχάτων μέτρων τῶν ἐξ Ἰσου δυσάριστων, καὶ ἂν στέριξετε νὰ μὲ συνδράμητε, ἐλπίζω νὰ τὸ εὕρω.

— Δὲν σὰς ἐννοῶ, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Ραῦμόνδος.

Ὁ ἱππότης ἐπλησίασεν ἔτι μᾶλλον τὸν σκίμποδά του καὶ ὠμίλησεν ἀρετὴν ὥραν χαμηλοφώνως· ὁ δὲ νέος ἀκούσας τὸ συμπέρασμα τῆς ὁμιλίας του ἔβαλε γέλωτα ἀκατάσχετον, ὑπερκαθεσθῆκε τὸν ἱππότην Λανζέλ Κουδρᾶς.

— Μοὶ ἀρνείσθε λοιπὸν τὴν συνδρομήν σας ; ἤρώτησεν.

— Ἀπ' ἐναντίας ὑπόσχομαι νὰ σὰς συνδράμω ἐξ ὅλης καρδίας. Προκειμένου τοιοῦτου πράγματος εἰμὶ πρόθυμος νὰ σὰς συνοδεύσω εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ στρατηγῶς, καὶ, ἂν θέλετε μάλιστα, εὐχαριστῶς ἀναδέχομαι νὰ γίνω καὶ πρέσβυς σας.

Ταῦτα δὲ λέγων ὁ νέος ἀξιωματικὸς ἐγέλα καὶ πάλιν ἐγέλα μέχρι δακρύων. Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ὁ ἱππότης εἰσῆρχετο εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κόμητος Λε Ζωκούρτ.

Παραλείπομεν χάριν συντομίας τὰ κηθέαστα τῆς συνεντεύξεως τῶν δύο ἀντιπάλων καὶ τοῦτο μόνον λέγομεν, ὅτι ὁ ἱππότης μεγάλως ἐταπεινώθη, πρᾶγμα τὸ ἕποσον βεβαίως δὲν θὰ κατεδέχετο, ἂν ἐπρόκειτο ἀπλῶς ν' ἀποφύγη μονομαχίαν· ἀλλὰ τότε εἶχε κατὰ νοῦν μέγα σχέδιον καὶ ἀπεράσις μὲ πᾶσαν θυσίαν νὰ τὸ ἐξήτῃ εἰς πέρας.

— Κύριε κόμη, εἶπεν ἀποχαιρετῶν, τὸ μυστήριον θὰ λυθῆ καὶ ἐλπίζω ἡ λύσις του νὰ εὐχαριστήσῃ καὶ ὑμᾶς καὶ ἐμέ. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο σὰς ζητῶ δεκαπενθήμερον προθεσίαν, μετὰ τὴν λήξιν τῆς ὁποίας θὰ ἦθε πᾶντοτε ἐν καιρῷ νὰ μὲ εἰπῆτε κατὰ πρόσωπον καὶ ἀνανδρὸν καὶ ἀνόπτην. Σὰς λέγω ὅμως ἀπὸ τοῦδε ὅτι, ὅπωςδήποτε καὶ ἂν ἀποβῶσι τὰ πράγματα, θὰ ἔλθῃ ἡμέρα καθ' ἣν θὰ βεβαιωθῆτε ὅτι οὐδέποτε παρέλειψα τὸ πρὸς ὑμᾶς ὀφειλόμενον σέβας.

Τὴν ἐσπέραν τῆς αὐτῆς ἐκείνης ἡμέρας ὁ Ραῦμόνδος καὶ ὁ Λανζέλ Κουδρᾶς ἀναχώρησαν ἐκ Παρισίων καὶ διηυθύνθησαν διὰ ταχυδρομικῆς ἀμάρτης εἰς Νορμανδίαν.

Ὁ κ. Ζωκούρτ ἀρίων τὴν προτεραίαν τὰς αἰθούσας τοῦ πρίγκηπος Λέοντος, ἔγραψεν εἰς τὴν σύζυγόν του μακρὰν ἐπιστολήν. Ἡ νόμιμος ὁργὴ του δὲν τὸν ἐξώθησε νὰ ὑπερβῆ τὰ ὅρια τῆς συνήθους ἀδραφροσύνης του· ἀλλὰ τέλος πάντων ἐξηγήθη. Ἀφοῦ ἐξέθεσε τὴν πρόσφατον προσβολήν, ἣτις πλήξασα αὐτὸν εἰς τὴν καρδίαν ἀπεγύμνωσε πάλιν τὴν πληγὴν του, ἀνέτρεξεν εἰς τὸ παρελθόν. Ἐνδιαφέρει ἡμῖν νὰ θέσωμεν ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀναγνώστου τὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς αὐτοῦ.

« Δὲν εἶχον ἀνάγκην, ἔγραψεν ὁμιλῶν περὶ τῆς διηγήσεως τοῦ ἱππότη, τῆς ὑβριστικῆς ταύτης ἐπιβεβαιώσεως· ἐγκαταλείπων τὴν Ῥωβίλλην ἐγίνωσκον ὅτι ξένος εἶχε κατοικήσει ἐν αὐτῇ· ἐβεβαιώθη περὶ τούτου ἰδίῳις ἔμμεσιν· ἀμέσως θὰ μὲ ἐννοήσητε: Εἰς τῶν προγόνων μου, ἀδυνατῶ νὰ εἶπω ποῖος, περιελθὼν εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ὡς ἐγὼ, σύζυγος νέας καὶ ὡραίας γυναικὸς, ζηλότυπος ὡς εἶναι πᾶς ἀνὴρ ὅστις αἰσθάνεται ὅτι εἶναι πολὺ γέρον διὰ νὰ ἦναι σύζυγος, συνέλαβεν ὑπονοίας, καὶ διὰ νὰ τὰς διαφωτίσῃ ἐπενόησεν ἀλλόκοτον μέσον. Διέταξε νὰ κατασκευάσωσιν ὑπὸ τὴν κλίνην τῆς γυναικὸς του πάτωμα κινητὸν συνδεδεμένον διὰ τροχῶν κεκρυμμένων εἰς τὸ πάχος τῶν τοίχων· περὶ τοὺς τροχοὺς τούτους περιστυλίωσαντο σχοινία ὑποστρίζοντα αὐλαίαν ἐπικρεμαμένην ἐκ τῶν ὑπερῶων, ἀνιῶθεν βρωμῆ· ἐσχηματισμένης ἐπὶ τῆς ὀροφῆς. Τὸ ἐλαφρὸν καὶ ἄβρον σῶμα τῆς δεσποίνης τῆς Ῥωβίλλης ἐδύνατο ἀφάθως νὰ ἀπλοῦται ἐπὶ τοῦ συσκευίου· ἀλλὰ βᾶρος βαρύτερον κατέστρεψε τὴν ἰσορροπίαν· ἡ αὐλαία κατήρχετο βραδέως καὶ ἐκάλυπτε τὸ σύνθημα τοιχογράφου τοῦ δωματίου. Ὁ πρόγονός μου ἐπροφασίσθη ἀποδημίαν· κατὰ τὴν ἐπιστροφήν του ἡ πεσοῦσα αὐλαία τῷ ἀπεκάλυψε τῷ αἰσγὸς του· ἐφανεύθη δὲ ἐν μονομαχίᾳ παρὰ τοῦ ἑραστοῦ τῆς γυναικὸς του.

« Ἐπέστρεφον καὶ ἐγὼ μετὰ φόβου μὲν τινος, ἀλλ' ἄνευ ὑπονοίων, καθότι ἡ πρὸς ὑμᾶς ἐμπιστοσύνη μου, κυρία, ἦτο μεγάλη.

« Ἡ πεσοῦσα αὐλαία δὲν μοὶ ἀπεκάλυψεν ἄλλο εἰμὴ τὴν διέλευσιν ξένου· αἱ ἀρνήσεις δ' ἐκείναι μοὶ ἀπικάλυψαν τὴν δυστυχίαν μου.

« Μοὶ ἔμεινε νὰ μάθω τὸ ὄνομα ἐκείνου τοῦ ἀνθρώπου, ἡ δὲ τύχη μὲ ἔφευ ἐπὶ τὰ ἔγνη του· κῆριον θὰ μονομαχήσω. Εἴθε νὰ λάβω τὴν τύχην τοῦ προγόνου μου! »

Δύναται τις νὰ μαντεύσῃ τὴν ἀπελπισίαν, ἣτις κατέλαβε τὴν κυρίαν Ζωκούρτ ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῆς ἐπιστολῆς ταύτης. Ἡ αἰφνιδία ἀναχώρησις τοῦ συζύγου τῆς μετὰ τόσον μακρὰν ἀπουσίαν, ἐπιστολαὶ σπάνιαι καὶ ψυχραὶ τὴν ἔφερον εἰς θέσιν νὰ συλλάβῃ φόβους, ἀλλ' ἀμφέβαλλεν εἰσέτι. Τώρα πᾶσα ἐλπίς ἐξηφανίζετο, οἱ σκληρότεροι φόβοι τῆς εἶχον πραγματοποιηθῆ. Ἐκλαυσεν ἐν σιωπῇ, καὶ ἀπεποιήθη νὰ ἀποκριθῆ εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῆς δεσποινίδος Ὠδεμέρ, τῆς ὁποίας ἡ εὐγλωττος περιέργεια εἰς μάτην προσεπάθησε νὰ ὑποκλέψῃ τὸ μυστήριον τῶν δακρύων τῆς. Κουρασθεῖσα ἡ Ὀλίβα ἀπεσύρθη, ἡ δὲ Κλάρα μείνασα μόνη ἐθυβίσθη εἰς εἶδος τι χαυνώσεως πλήρους δυσθυμίας· ἡ νύξ εὗρεν αὐτὴν

ἤμικεκλιμένην ἐπὶ ἀνακλίντρου ἐν τῇ αὐτῇ ἐκείνῃ αἰθούσῃ ὑποὺ τὴν εἶδομεν κατὰ τὴν ἐναρξιν τῆς διηγήσεως ταύτης. Ἀποκαμοῦσα ἀπὸ τῆς ἀτονίας, δὲν ἐσκέπτετο πλέον. Ἐὰν δάκρυά τινα ἤρχοντο ἐνίοτε καὶ ἐπεκρεμῶντο ἐπὶ τῶν βλεφαρίδων τῆς, τοῦτο ἐπήγαζεν ἐξ ἀορίστου τινος αἰσθήματος, ἐκ τοῦ ἄρμεμφοῦτου μεγάλης θλίψεως ὑπνωτοῦσης. Περὶ τὴν ἐνάτην ὥραν, ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἠνεώχθη ἡρέμα χωρὶς ἐκείνη νὰ τὸ ἐννοήσῃ, ὁ δὲ Ῥαῦμόνδος ἐφάνη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ καὶ ἐπροχώρησεν ἀθουρόως πρὸς τὴν ἐξαδέλφην του. Οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι παρελθόντες μῆνες εἶχον ἐπιφέρει θλίβερὰν μεταβολὴν εἰς τὴν νεαρὰν γυναῖκα· αἱ παρειαὶ τῆς εἶχον κοιλανθῆ, τὸ ζωηρὸν χρῶμά τῆς εἶχεν ἀντικατασταθῆ ὑπὸ ἀμαυρᾶς καὶ ἀσθενεῖας ὠχρότητας.

Ὁ Ῥαῦμόνδος τὴν ἐθεώρησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σιωπηρῶς· οἱ χαρακτῆρες τοῦ ἐξέφραζον εὐλικρινεστάτην καὶ βαθυτάτην μεταμέλειαν.

— Κλάρα ; ἐψιθύρισε τέλος.

Ἡ κόμησσα ἀνετίκισθη εἰς τὴν φωνὴν ταύτην, ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐξέφερε κρυγὴν φρίκης.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν θόρυβος βημάτων ἠκούσθη εἰς τὸν ἀντιθάλαμον.

— Ἡξέυρω τὰ πάντα, εἶπεν ὁ Ῥαῦμόνδος μετὰ ταχύτητας, σὰς ἠδίκισμα πολὺ, Κλάρα ! Ὁ κόμης σὰς νομίζει ἔναγον· ἀλλ' ἐὰν θέλῃ ὁ Θεὸς θὰ τὸν ἐξαγάγωμεν τῆς ἀπάτης.

— Ἀθλίε ! ἔκραξεν ἡ Κλάρα, τὴν φωνὴν τῆς ὁποίας ἐπνιγεν ἡ ἀγανάκτησις, ἐξέλθε !

— Σιωπὴ ! εἶπεν ὁ Ῥαῦμόνδος πτωχθεῖς.

Ἡ δεσποινὶς Ὀλίβα ἐδείκνυε τὸ ἀρχαῖόν της πρόσωπον εἰς τὴν ἡμικλειστον θύραν.

— Κυρία, ἐπανελάβεν ἀδραφρόνως ὁ νεανίας ὅστις ἔσπευσε νὰ καθύσυχάσῃ τοὺς χαρακτῆρας του, ἐνόμιζον ὅτι θὰ εὕρισκον ἐδῶ τὴν θείαν μου, τὴν δεσποινίδα Ὠδεμέρ. Σὰς παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσετε.

— Ἀνεψιέ μου, ἔκραξεν ἡ Ὀλίβα εἰσερχομένη, δὲν ἀναγνωρίζετε λοιπὸν τὴν ἐξαδέλφην σας, τὴν κυρίαν κόμησσαν Ζωκούρτ ;

Ὁ Ῥαῦμόνδος προσεπαιήθη ὅτι ἐξήταξε προσεκτικώτερον τὴν νεαρὰν γυναῖκα, ἣτις, ἰδοῦσα τὴν Ὀλίβαν, ἔκρυψε πάλιν τὴν κεφαλὴν μεταξὺ τῶν χειρῶν τῆς.

— Τωόντι, ἐξηκολούθησεν ὁ Ῥαῦμόνδος μετ' ἀδιαφορίας, ἀλλὰ δὲν πρόκειται περὶ τούτου. Ἀγαπητὴ μου θεία, σὰς ζητῶ εὐλίγων στιγμῶν ἰδιαιτέραν συνδιάλεξιν.

— Ἰδιαιτέραν συνδιάλεξιν ! εἶπεν ἡ Ὀλίβα μετὰ τρόμου. Ἀνεψιέ μου, δὲν εἴσθε πλέον παιδίον· μία γυνὴ μόνη. . . Ὁ Ῥαῦμόνδος ἤρχετο νὰ παίξῃ εἰς τὴν

Ῥωβίλλην ἀρετὰ ἀστείαν κωμωδίαν ἢ θεὰ τῆς Κλάρας τὸν συντάραξεν αἴφνης, ἀλλ' ἐνθυμήθη ἐγκαίρως ὅτι ὅσον γελοῖον καὶ ἂν ἦτο τὸ μέσον, ὁ σκοπὸς ὅμως ἦτο σπουδαῖος καὶ σοβαρὸς. Προσωπικῶς τῷ ἔμενε νὰ ἐπανορθώσῃ ἀπειρισκεψίαν, τῆς ὁποίας τώρα ἠδύνατο νὰ καταμετρήσῃ τὰς ὀλεθρίας συνεπείας. Παραμερίζων λοιπὸν τὴν τρυφεράν εἰκόνα τῆς ἐξαδέλφης του, προσεκάλεσεν εἰς βοήθειάν του ὄλην τὴν ἐτοιμότητα τοῦ πνεύματός του. Ἡ Ὀλίβα εἰσελθοῦσα εἰς τὸ δωμάτιόν της τῷ ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου κάθισμα. Ὁ Ῥαυμόνδος ἔμεινεν ὄρθιος.

— Τῆρῶ τὴν στάσιν τὴν ἀρμόζουσαν εἰς πρεσβευτὴν ἐπιφορτισμένον μὲ λόγους ἰκετευτικούς, εἶπε. Γνωρίζετε, ἀγαπητῆ μου θεία, τὸν ἱππότην Λανζέλ Κουδρᾶ;

— Πρὸς τί αὐτὴ ἡ ἐρώτησις, εἰάν ἀγαπάτε, ἀνεψιέ μου;

— Σὰς παρακαλῶ ταπεινῶς νὰ ἀποκριθῆτε, ἀκριθὴ μου θεία.

— Βεβαίως, τὸν γνωρίζω, εἶπεν ἡ δεσποινὴς Ὀλίβα μετὰ τόνου δυσαρσεαίας. Τὸ παρελθὸν ἔτος εἰς Παρισίους, εἰς τὸν οἶκον τοῦ κ. δουκὸς Ἀρκεούρ, ἐτόλμησε νὰ σκιαγραφῆσθαι τὴν κατατομὴν μου. Εἶναι ἄνθρωπος αὐθάδης.

— Ἀλλὰ... ἠθέλησε νὰ εἶπῃ ὁ Ῥαυμόνδος.

— Ἡ κατατομὴ ἦτο ἀσχημοσύνη, ἀνεψιέ μου.

Ὁ νεανίας δυσκόλως ἀνεχάτις μετὰ δάμα.

— Ταῦτα δὲν μὲ ἐκπλήττει, ἐπρόφερε σοβαρῶς.

— Πῶς, κύριε! . . .

— Εὐαρεστηθῆτε νὰ μὲ ἀκούσατε, φιλιτάτη θεία. Ὁ εὐσευέστερος καλλιτέχνης δὲν εἶναι ὑστερόν ἀπὸ ὅλα εἰμὴ ἄνθρωπος. Ὁ θυμὸς, ὁ φόβος, ὁ ἔρως κάμνουν τὴν χεῖρα νὰ τρέμῃ ὁ ἔρως πρὸ πάντων! . . . Ὠραία θεία, δὲν ἐννοεῖτε;

Ἡ Ὀλίβα ἔδραξε τὸ βιβλίδιον της καὶ ἐκράτησε τὴν ἀναπνοήν της διὰ νὰ ἐρυθριάσῃ.

— Μὲ ἐννοεῖτε! ἔκραξεν ὁ Ῥαυμόνδος γονυπετήσας. Ἡ ἀποστολὴ μου ἐξεπληρώθη ὁ ἄξιος φίλος μου, ὁ κ. ἱππότης Λανζέλ Κουδρᾶς μὲ ἐτίμησεν ἐκλέξας με ὡς διερμηνέα τῶν αἰσθημάτων του. Κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του, τίθημι εἰς τοὺς πόδας σας τὴν χεῖρα, τὸ ὄνομα καὶ τὴν περιουσίαν του.

Ἡ δεσποινὴς Ὀλίβα Ὠδουέρ εἶχε καταληφθῆ ὑπὸ ἀπεριγράπτου ταραχῆς. Θέλουσα νὰ φερθῇ ὡς ἤρμοζε, κατέβαλλεν ἀνηκούστους προσπάθειάς διὰ νὰ μὴ ἐκφέρῃ συγκατάθεσιν, ἥτις διέφραγεν οὕτως εἰπεῖν δι' ὅλων τῶν πόρων της συγχρόνως.

— Δὲν ἤξεύρω. . . δὲν εἶμπορῶ. . . φοβοῦμαι! . . . ἐφέλλιζε.

(Συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΒΙΣΜΑΡΚ

Περὶ ἑρῶα ἀνέκδοτα ἀρρηγεῖται περὶ τοῦ Βισμαρκ ἢ ἐφημερὶς τοῦ Λονδίνου «Ἀλήθεια». «Ὁ Βισμαρκ (λέγει) εἶτε περὶ δημοσίων, εἶτε περὶ ἰδιωτικῶν υποθέσεων πραγματευόμενος, εἶναι ἄνθρωπος πᾶν ἄλλο ἢ εὐάρεστος ὀλίγων υπομονὴν ἐκόμισεν εἰς τὸν κόσμον ἅμα γεννηθεὶς ἔκτοτε δὲ ἀπέβαλε κατ' ἔτος σπουδαίαν τυχύτην μερίδα. Μιᾶ ἑσπέρα παρέστη εἰς τὴν συνκναστροφὴν τῆς κομῆσης Βαριατίνσκι, ἐχαρακτήρισε δὲ πολλὰ τῶν δημοσίων προσώπων μετὰ τηλικαύτης πικρότητος καὶ εὐφύας, ὥστε περιέστησαν εἰς ἀμηχανίαν οἱ προσκεκλημένοι. Ἀποχωρησάσης μετ' ὀλίγον τῆς Α. Ἐξ., ἠκούσθη ἡ κραυγὴ τοῦ ἀλλικου κυνός, λυσσασθέντα ὑλακτοῦντος κατὰ τοῦ ζητούντος τὴν ἑμαῖζον αὐτοῦ πρεσβευτοῦ. Ἀποδιδοῦς τὰ ἴσα τοῖς ἴσοις ὁ κόμης Βαριατίνσκις ἤνοιξε τὸ παράθυρον καὶ ἰκέτευσεν τὸν Βισμαρκ λέγων «κύριε πρεσβευτῆ, μὴ δαγκάσητε τὸν κύνα μου.» Μιᾶ ἑσπέρα ἐπαιξεν ὁ Βισμαρκ χαρτίαν ἐν τῷ ἀγγλικῷ κύκλῳ ἰδῶν δὲ τὸν ἀτυχῆ στρατηγὸν Μαζενσέρ καλύπτοντα τὸ δεξιὸν οὖς διὰ βινομάκτρον, τὸν ἠρώτησε μήπως ὠταλγῆ. Μάλιστα, ἐξοχώτατε, ἀπεκρίνατο ὁ στρατηγός, vous m'avez donné un coup de langue. Πλὴν τῆς γερμανικῆς, εὐφυολογεῖ καὶ πονηρολογεῖ ὁ Βισμαρκ ἐν ἄλλαις τρεῖσι γλώσσαις ἑκατὸ ὀρθῶς τὴν ἀγγλικήν, εὐχερῶς τὴν ρωσικὴν, κομφάτατα δὲ τὴν γαλλικὴν. Ὁ Μόλιτς συνήθως ἀναγινώσκει ἀγγλικά μυθιστορήματα καὶ διηγήσεις τῆς κυρίας Βράδων καὶ τοῦ Ἑρ. Τοῦδ' ὁ Βισμαρκ τούναντίον προτιμᾷ τὰς εὐχερῶστερας ἀναγνώσεις τοῦ Λόλα, Φλωβέρ, Γογκούρ, Φευδῶ καὶ ἑτέρων γάλλων συγγραφέων. Πρὸ τριῶν ἐτῶν ἔσχον τὴν τιμὴν νὰ διαλεχθῶ τῷ ἀρχιγραμματεῖ μίαν ὄλην ὥραν ἐν τῇ οἰκίᾳ του, ἐκάπνιζεν ἀδιαλείπτως καὶ παρεκάλεσέ με νὰ ποιήσω τὸ αὐτό ἐνίοτε ἐρρόφα καὶ ποτῆριον ζύθου. Πλησίον αὐτοῦ ἔκειτο βιβλιοθήκη γαλλικῶν διηγημάτων, δεδεμένων διὰ δέρματος ξανθοῦ. Ἄμα κατορθωθέντος τοῦ κυρίου σκοποῦ τῆς ἐπισκέψεώς μου, ἠρώτησέ με τίνα προετίμων ἐγὼ ἐκ τῶν γάλλων μυθιστοριογράφων, δούς μοι συγχρόνως νὰ νοήσω, ὅτι ἦτο ἐντριβέστατος περὶ τὴν νεωτάτην τῆς Γαλλίας ἐλαφρὰν φιλολογίαν. Σφόδρα κατέπληξέ με ἡ ἀπλότης, μεθ' ἧς ἐπίστευεν εἰς τὰς περιγραφὰς τῶν ζοφερωτάτων ὕψων τοῦ χυδαίου βίου τῆς Γαλλίας. Φρονεῖ ὁ Βισμαρκ ὅτι ἡ γαλλικὴ κοινωνία ἐσφακέλισεν ἤδη μέχρις ὅσπου καὶ εἶναι ὅλως

ἀνίκανος νὰ μιμηθῇ τὰ ἀγαθὰ ἰδιώματα, δι' ὧν ἐπικοσμεῖται ἡ ἀνωτέρα κοινωνία. Εἰθισμένος νὰ λαλῇ πάντοτε ἀποτόμως καὶ νὰ καλῇ τὰ πράγματα διὰ προσηκόντων ὀνομάτων, εἶπεν «ὅτι οἱ Γάλλοι μολύνουσι καὶ καταχραίνουσι τὴν ἰδίαν αὐτῶν φωνεάν ὁ Δουμάς ὁ νεώτερος καὶ ὁ Ζολᾶ, κατηγορούμενοι, ὅτι περιγράφουσι τὰ συμβαίνοντα ἐπὶ τὸ ὑπερβολικώτερον, διαμαρτύρονται, ὅτι εὐδερμίαν οὐδέποτε ἐποιήσαντο ὑπερβολήν.» Ἐγὼ ἐτόλμησα νὰ παρατηρήσω, ὅτι, εἰάν ἠλήθευον τὰ μυθολογήματα τῶν ἀγγλῶν μυθιστοριογράφων, ἔπρεπε καὶ τὸ Λονδίον νὰ νομισθῆ καταγώγιον κλεπτῶν καὶ κκυούργων. «Ἀλλ' ἐγὼ φρονῶ, εἶπεν ὁ Βισμαρκ, ὅτι ἡ κλοπὴ εἶναι ἐθνικὸν ἐλάττωμα τῶν Ἀγγλῶν. Εἶναι δὲ ταῦτο φυσικὸν ἐπακολούθημα τῆς ἀσχολίας των, διότι μετέρχονται κατ' ἐξοχὴν τὸ ἐμπόριον. Ἐν Ἑυρώπῃ οὐδεμία ὑπάρχει εἰρηκτῆ, ἐν ἧ νὰ μὴ τηρῆται βρετανὸς κλέπτης. Ὅταν ἡ κλοπὴ ἀποβῇ ἐθνικὴ τις ἔξις καὶ ὄρη, πρέπει ἐξ ἀνάγκης νὰ γαργαλίσῃ τὴν βρεξίν των κατακτῆσεων. Οὕτε τὴν ἠθικότητα ταπεινῶ, οὕτε ἐκθηλώνει τοὺς ἀνθρώπους, ὡς φαίνονται ἐκτεθλαμμένοι οἱ Γάλλοι, οἵτινες κυβερνῶνται ὑπὸ γονακιδῶν.» Ἡρώτησα τὸν πρίγκιπα, ἂν πιστεύει, ὅτι θὰ παγιωθῇ τὸ δημοκρατικὸν πολιτεύμα. «Οἱ Γάλλοι, εἶπε, δὲν σώζονται, εἰάν μὴ κυβερνηθῶσιν ὑπὸ σταθερῆς χειρὸς. Ὀλίγον διαφέρει ἂν ὁ κυβερνῶν εἴναι αὐτοκράτωρ ἢ δημοκρατικός.» Ὁ Βισμαρκ κακολογεῖ πάντας τοὺς ἐπιφανεῖς ἀνδρας περὶ Βέκονσφιλδ εἶπε λόγους, οὓς δὲν δύναμαι νὰ ἐπαναλάβω. Περὶ Γλάδστωνος ἀπερήνατο πολλάκις, ὅτι, ὅπουταν ἐξαντληθῇ πολιτικῶς, θὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ρωμάνης Ἐκκλησίας. Ὅτε ὁ πρίγκις πρῶτοπυργός ἐν Λονδίῳ ἐδημοσίευσεν τὸ «Vaticanis», παρετήρησεν ὁ Βισμαρκ εἰάν μὴ ἦτο ἐγγαμος ὁ Γλάδστων, θὰ ἐγένετο ἐντὸς δεκαετίας καρδιναλῆς. Ἀκούσας ποτὲ, ὅτι ὁ Μακμαὼν θὰ μετέλθῃ αὐστηρότητα κατὰ τῶν Ἐρυθρῶν, εἶπεν «ὁ ἀπρατάρχης ἐβουλεύετο νὰ ἀρπάσῃ τὸν πῖλον τοῦ Ναπολέοντος, κατὰ λάθος δὲ ἔρπασεν τὴν ἐπισκοπικὴν τιάραν τοῦ Δουκανλῶ.» (Δ. Λεῖω)

ΕΚΘΕΣΙΣ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΠΑΛΛΑΟΣ ΕΝ ΤΗΣ ΠΑΡΚΟΣΜΙΑΣ ΕΚΘΕΣΕΙ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ*

Πρὸς τὴν ἐπὶ τῆς Ἐμφυγώσεως τῆς Ἑθνικῆς Βιομηχανίας Ἐπιτροπὴν.

Τὸ Β. Διάταγμα δι' οὗ ἐβουλεύθη ἡ ἀντιπροσωπεύουσα τὴν Ἑλλάδα εἰς τὴν

* Τὴν ὀραίαν αὐτὴν ἐκθεσιν τοῦ κ. Ἀ. Μαν-